

Het eerste wat Nelson rook was gras. Doordringend, heerlijk, mysterieus gras. De geur dreef naar binnen vanaf de weilanden rond de boerderij van mevrouw Anderson, waar Nelson en zijn broertjes en zusjes lagen te spartelen, dicht bij hun moeder. Hij trok zijn kleine neus op, verbluft door deze sterke, nieuwe prikkel. Hij had hem in de verte bespeurd toen hij in zijn moeders buik zat en zijn neus steeds krachtiger werd. Maar toen de geur van gras hem eenmaal in de buitenwereld op volle sterkte bereikte, was dit een beangstigende, bedwelmende en zeer mysterieuze ervaring.

De geur kende vele lagen. Mettertijd zou Nelson de betekenis van de verschillende onderliggende geuren achterhalen. Ze gaven informatie over de dag: welke dieren er voorbij waren gelopen en de plek hadden gemarkeerd, hoeveel dauw er die ochtend was geweest, en ze bevatten ook sporen van de weilanden in de verte waar die dauw vandaan kwam. Ze gaven informatie over de regen van twee dagen geleden en over de mieren en andere insecten die in het gras leefden. Maar soms, van diep onder de grond waaruit het gras opkwam, bevatten de geuren ook geheime sporen van voorbijzomers en winters van lang geleden, van de dieren die hadden geleefd en waren gestorven in de streek in New Hampshire waar Nelson was geboren. Ze bevatten de geschiedenis van alle wortels en beenderen die al eeuwen in die vruchtbare aarde lagen.

Nelson kwam uit een nest van zes bastaards. Het was eigenlijk niet de bedoeling dat hij een bastaard zou zijn. Mevrouw Anderson fokte al vele jaren raszuivere beagles en poedels. Haar puppy's wer-

den voor duizenden dollars per stuk verkocht en naar locaties door heel Amerika verscheept. Nelsons moeder, Lola, een zachtaardige, abrikooskleurige dwergpoedel, had al meerdere malen een nestje puppy's gebaard. Nelsons vader, King, een beagle die op de jaarmarkt veelvuldig werd gefotografeerd als een perfect exemplaar van zijn ras, had eigenlijk niet in Lola's kennel mogen komen toen ze twee maanden geleden loops was. Nougat, een andere beagle, was al meerdere keren met succes door hem gedekt, en mevrouw Anderson was dol op hem. Maar eigenlijk was het haar bedoeling geweest om Lola te laten dekken door haar gebruikelijke partner, Kennedy, een donkerbruine poedel met een warm hart. Ze wist niet dat King was betoverd door Lola's doordringende geur die hem afgelopen lente vanuit haar kennel bereikte. King bespeurde een klein gat onder het houten hek rond Lola's kennel en begon verwoed te graven wanneer mevrouw Anderson niet in de buurt was, met als uiteindelijk gevolg dat hij Lola had gedekt. Mevrouw Anderson had geen enkel vermoeden, tot Lola's pups op een dag ter wereld kwamen en er compleet anders uitzagen dan ze gewend was. Even was ze boos toen ze beseftte wat King had gedaan. Ze voelde zich ook kort bedroefd toen ze zich realiseerde dat ze de duizenden dollars die ze ongetwijfeld had gekregen voor een raszuiver poedelnestje nu wel kon vergeten. Maar toen ze Nelsons oudere zusje in haar hand hield en het hartje van de kleine hond voelde kloppen, smolt haar eigen hart al snel, en ze wist dat ze deze puppy's de eerste twee maanden van hun leven met net zoveel liefde zou verzorgen als haar raszuivere pups.

Mevrouw Anderson was eraan gewend dat een poedelnestje uit twee of drie pups bestond. Dit keer wierp Lola er zes. Misschien werd deze speling der natuur veroorzaakt doordat King zo langdurig met Lola had gepaard. De geur van de loopse Lola was simpelweg onweerstaanbaar geweest en telkens wanneer King dacht dat er een eind kwam aan hun gepaar, voelde hij toch weer nieuwe energie in zijn beagle-hart opborrelen.

Het feit dat Lola met haar kleine postuur zes puppy's wierp ver-

baasde haar zelf ook. Ze was verdrietig toen nummer vier bewegingloos bleef liggen nadat hij naar buiten was gekomen. Toen ze de kleine nageboorte had opgegeten die hem in haar buik had beschermd, bleef ze hem keer op keer likken in een poging hem tot leven te wekken. Mevrouw Anderson keek toe en wenste vurig dat ze enige beweging zou bespeuren, maar toen ze na een halfuur nog geen enkel teken van leven had gezien, haalde ze de kleine pup voorzichtig bij Lola weg en wikkelde hem in een witte handdoek. Later die nacht zou ze zijn lijkje verbranden en de as uitstrooien over de weilanden rond haar boerderij. Dan zou ze opkijken naar de halvemaan en bidden voor het kleine hondje dat het leven buiten zijn moeders buik niet had mogen meemaken.

Lola werd bevangen door een ondefinieerbaar gevoel van verdriet toen ze haar pup uit het zicht zag verdwijnen. Maar ze kon niet lang treuren. Haar buik begon weer samen te trekken en al snel kwam er een volgende prachtige puppy ter wereld. Nelson was voornamelijk lichtbruin, of abrikooskleurig, met witte vlekjes, vooral op zijn gezicht. Hij had een donkerbruine kring om zijn ene oog, en een witte om zijn andere. Dit wekte al van jongs afaan de indruk dat hij nieuwsgierig en gefascineerd naar de wereld om hem heen keek. Maar bij zijn geboorte waren zijn ogen nog volledig gesloten, en dat zouden ze de eerste week van zijn leven ook blijven.

Toen de geur van gras hem voor het eerst bereikte, trok hij opgewonden zijn neus op. Hij voelde hoe zijn moeder hem likte en zijn neus werd ook gevuld door haar geur, doordringend en geruststellend. Mevrouw Anderson kwam de kamer weer binnen, zag de nieuwe puppy en aaide hem heel voorzichtig over zijn kopje. Zo rook hij voor het eerst een mens, en hoewel complex, was ook deze geur hartelijk en betrouwbaar.

Dit waren behoorlijk veel indrukken voor zo'n jonge ziel in de eerste minuten van zijn leven, en ineens werd Nelson bevangen door een overweldigend gevoel van honger. Zijn moeder zag zijn kleine lijfje en dat van haar andere pups trillen. Ze perste en perste en haar laatste puppy, Nelsons kleine zusje, kwam spartelend en snuivend ter we-

reld. Voorzichtig legde mevrouw Anderson alle puppy's vlak bij Lola's zes tepels, en ze kropen dichterbij voor hun eerste maaltijd.

De eerste week van Nelsons leven ging in een waas voorbij. Na een paar dagen raakte zijn neus steeds meer bedreven in het bestuderen van de geuren om hem heen. Dan sloeg de honger weer toe. Soms lag Lola te slapen wanneer hij naar haar toe kroop, snakkend naar voedsel. Hij wist natuurlijk niet hoe uitgeput ze was van het voeden van haar vijf overgebleven puppy's. Mevrouw Anderson maakte zich heimelijk veel zorgen. Lola was naar alle maatstaven een kleine hond. Vele jaren geleden had een andere poedel van mevrouw Anderson, de grootmoeder van Lola, eens een ernstig calciumtekort opgelopen door het voeden van een groot nest, en ze was overleden op weg naar de eerste hulp van de dierenkliniek vlakbij in het kleine plaatsje Nelson in New Hampshire. Mevrouw Anderson had de overgebleven pups, waaronder Lola's prachtige moeder, een parelwitte poedel, elke vier uur met de fles gevoed.

Wanneer Nelson wakker werd, voelde hij Lola vaak over zijn buik likken. Dat vond hij heerlijk, en hij genoot ook van de geur van de warme substantie die daarna uit zijn lijf leek te stromen. Maar de geur bleef nooit lang hangen. Dan rook hij mevrouw Anderson in de buurt en voelde hij haar handen op zijn huid, en daarna was de geur van zijn uitwerpselen grotendeels verdwenen. Nelson merkte al snel dat zijn broertjes en zusjes een zelfde soort substantie afscheidde. En ook al rook die substantie bijna hetzelfde als die van hem, toch kon zijn kleine neus hier al snel heel specifieke geuren in onderscheiden waaraan hij hen kon herkennen. Wanneer hij bij zijn moeder dronk rook hij soms een heel vergelijkbare maar veel sterkere geur die van haar kwam. Het rook doordringend en sterk en een beetje naar aarde. Soms nam mevrouw Anderson Lola een uurtje of twee mee naar buiten, en dan jankte Nelson zachtjes tot haar geruststellende geur weer vlakbij was.

Geuren zouden altijd de belangrijkste en meest overheersende rol spelen in Nelsons perceptie van de wereld. Maar ongeveer een week nadat hij was geboren gingen zijn kleine oogjes langzaam open en zag

hij mevrouw Andersons gezicht als een bemoedigende grijze vlek op hem neerkijken. Nelson was de eerste van het nest die de wijde wereld in keek, en door de bijzondere kleuring rond zijn ogen moest mevrouw Anderson meteen glimlachen toen ze de puppy nieuwsgierig naar haar op zag kijken. Haar eigen zicht begon langzaam te verslechteren, en de sterke glazen die de oogarts haar de zomer daarvoor had voorgeschreven moesten waarschijnlijk al snel weer worden vervangen. Ze had al vele pups voorbij zien komen in dit kleine kamertje aan de achterzijde van haar boerderij waar ze de nestjes van Lola en Nougat verzorgde, sinds haar zoon vele jaren geleden naar Oregon was vertrokken. De puppy's waren over het algemeen erg schattig en snoezig, en ze was dol op ze allemaal. Maar er was iets bijzonders aan de manier waarop Nelson die ochtend naar haar opkeek. Mevrouw Anderson wist dat het zicht van honden beperkt was in vergelijking met dat van mensen. Ze zagen wel wat kleuren, maar ze konden geen onderscheid maken tussen rood- en groentinten. Ze wist dat honden niet zoveel diepte zagen als mensen, al raakten ze meteen opgewonden van elke beweging die ze waarnamen. Maar mevrouw Anderson zou zweren dat ze die ochtend een buitengewoon nieuwsgierige blik in Nelsons grote ogen bespeurde en een oprechte interesse in de buitenwereld. Jaren later zou ze nog steeds aan hem denken.

Al snel hadden al Lola's jongen hun ogen geopend. Ze zette zich schrap voor wat eraan zat te komen. Hun kleine pootjes zouden sterker worden en ze zouden zich razendsnel ontwikkelen, terwijl ze alsmaar meer melk wilden. Hoewel ze bij de geboorte maar weinig haar op hun zachte lijfjes hadden, waren ze binnen een paar weken volledig bedekt met een lichte, half krullende vacht. Lola dacht terug aan alle rust die ze had gehad in de maanden nadat haar vorige nestjes waren vertrokken, maar ze herinnerde zich ook het verdriet van die periodes.

Tegen de tijd dat Nelson en de andere pups één maand oud waren, was het een uitgelaten bende. Nelson was gefascineerd door zijn broertjes en zusjes. Ze waren allemaal uitermate speels en probeer-

den elkaar onophoudelijk omver te duwen en aan elkaars inmiddels volle vacht te trekken. Maar sommige van zijn broertjes en zusjes waren stiller dan andere en vonden het soms prima om gewoon bij hun moeder of bij elkaar te liggen, stilletjes spartelend terwijl hun geuren zich met elkaar vermengden. Andere probeerden onophoudelijk te bewijzen dat zij het snelst en het meest behendig waren, en dat zij de baas waren over het bolletje rode wol dat mevrouw Anderson had neergelegd in de kleine werpkist die ze met hun moeder deelden.

Al snel werd duidelijk dat Nelsons nieuwsgierigheid de eigenschap was die hem karakteriseerde. Mevrouw Anderson merkte dat hij continu een uitweg uit de kleine werpkist probeerde te vinden, en op een dag was dit hem ook gelukt. Toen ze de kamer binnenkwam, stapte ze bijna op de kleine pup die voor de deur zat te wachten en de nieuwe geuren opsnoof die door de kleine kier tussen de deur en de vloer naar binnen dreven. Ze berispte hem zachtjes, tilde hem op en zette hem weer terug bij de rest. Het duurde echter niet lang voor de puppy met de grote ogen terugkeerde naar de kleine opening die hij achter in het hok had gevonden en wederom wist te ontsnappen. Ze stopte het gat dicht met een paar oude sokken. De nieuwsgierigheid van de kleine Nelson werd steeds meer aangewakkerd door de geuren die de kamer binnendreven. Hij rook zoete en vlezige geuren die uit een lawaaiige plek elders in huis kwamen, aroma's die hem zo hongerig maakten dat zelfs zijn moeders melk hem niet meer helemaal kon verzadigen.

Mevrouw Anderson raakte eraan gewend om Nelson elke avond op te pakken en in haar grote eeltige handen vast te houden, hem zachtjes aaiend terwijl ze naar muziek luisterde. Nelson genoot hiervan en viel langzaam in slaap, met een gelukzalig gevoel vanbinnen. Als hij wakker werd, likte hij net zo liefhebbend aan haar vingers als zijn moeder over zijn buik likte, en dat leek ze leuk te vinden. Hij was zich er niet van bewust dat hij de enige puppy was die deze speciale eer te beurt viel. Soms hield mevrouw Anderson Nelson vlak voor haar gezicht. Tegen die tijd kon hij al zeer gedetailleerd zien, en hij zag

haar blauwe ogen die hem recht aankeken. Soms likte hij over haar gezicht, en een paar keer proefde hij het zout van stille tranen. Later in zijn leven zou hij leren wat deze zoute vloeistof die mensen soms afscheidden precies betekende, maar voor nu genoot hij simpelweg van de smaak.

Op een ochtend, toen Nelson vijf weken oud was, zette mevrouw Anderson hem en zijn broertjes en zusjes in een kleine mand. Lola keek bezorgd toe, maar ze vertrouwde mevrouw Anderson volledig en ze hield haar niet tegen. Mevrouw Anderson deed het deurtje van hun kleine werpkist open en liep de kamer uit met de mand vol puppy's. Lola volgde haar op de voet.

Het huis van mevrouw Anderson was een beetje donker, maar dat vormde uiteraard geen belemmering voor de symfonie van geuren die Nelson opsnoof toen ze door het huis naar de tuin werden getild. Hij rook de laatste sporen van de keukengeuren die hij soms opsnoof vanuit hun hok. Hij rook de geur van vlees, gebakken eieren en gesmolten boter, en het volle, zachte aroma van de pannenkoeken die mevrouw Anderson een paar dagen eerder had gebakken hing nog vaag in de woonkamer. Toen ze langs de keuken zelf liepen, rook Nelson voor het eerst de bijzondere, sprankelende geur van groene appels.

Toen ze de tuin van mevrouw Anderson bereikten, ontplofte Nelsons hoofd bijna van alle geuren die zijn neus binnendreven. Allereerst was er gras, in oneindige hoeveelheden, en het rook onnoemelijk veel sterker van dichtbij dan vanuit de verte. Mevrouw Anderson zette alle pups op het gazon voor haar huis neer en liet hen rondlopen. Toen Nelsons kleine, natte neus voor het eerst gras aanraakte, was het alsof er een elektrische schok door zijn lichaam ging. De puppy's verspreidden zich over het gazon, elk van hen aangetrokken door weer andere geursporen en onderliggende geuren. Als de pups te dicht bij het hek kwamen dat de tuin afscheidde van het weiland waar de paarden en koeien graasden, dan pakte mevrouw Anderson hen op en zette hen weer neer op een plekje dicht bij haar huis. Lola

hield haar jongen ook nauwlettend in de gaten en blafte luid als ze zich te ver weg waagden. De vijf pluizige puppy's waren zich echter amper bewust van hun twee moeders. Ze begroeven hun neus zo diep mogelijk in de aarde en gingen helemaal op in een gevoel grenzend aan extase.

Toen Nelson eindelijk opkeek, zag hij de bloembedden langs de rand van de tuin. Hij liep er behoedzaam op af, niet wetend wat het precies waren. Maar toen hun geuren naar hem toe dreven, wist hij dat deze vreemde objecten onmogelijk gevaarlijk konden zijn. Er stonden rode en gele rozen, Afrikaanse lelies en narcissen, tulpen en Kaapse viooltjes. Hij ging steeds langzamer lopen terwijl hij als betoverd hun geuren opsnoof. Hij sloot zijn ogen en liet de zon op zich neer schijnen. Vele jaren later, wanneer Nelson door vervallen straten dwaalde, omringd door beton, zou hij nog steeds vage herinneringen koesteren aan deze tuin en aan zijn eerste kennismaking met bloemen, en dat zou hem haast op magische wijze doen opleven, in ieder geval voor even.

Mevrouw Anderson verdween een paar minuten, en toen ze terugkeerde, had ze een andere hond bij zich die ongeveer net zo groot was als Lola. Nelson wist niet dat hij werd voorgesteld aan zijn vader, King, de beagle, een hond met een krachtige tred. Nelson was zich bewust van de kracht en de verhevenheid van de grotere hond. King zelf leek die ochtend niet erg geïnteresseerd in Nelson of de andere pups. Hij besnuffelde ze kort en rende toen blaffend op een nabij verscholen eekhoorn af. Lola bleef dicht bij haar jongen toen King aankwam en keek hem grommend aan. Geen van beide leek zich iets te herinneren van hun gepassioneerde gepaar van slechts enkele maanden geleden. Mevrouw Anderson slaakte een zucht toen King zijn puppy's negeerde, maar ergens wist ze ook wel dat ze eigenlijk beter had moeten weten dan te hopen dat hij meer met ze op zou hebben.

Dit was ook de dag waarop mevrouw Anderson de pups voor het eerst iets te eten gaf naast hun moeders melk. Mevrouw Anderson hield Lola goed in de gaten, en het was duidelijk te zien dat ze uitgeput